

Так пахло літо споришами.
П'янило літо чебрецем.
Прощались матері з синами.
А літо плакало дощем.

Без касок та бронжилетів
Йшли в бій відважні пацани.
Не думалось, що у поетів
Будуть оспівані вони.

Давалась важко так розлука.
Казало серце «не іди»,
Там «Урагани», «Смерчі», «Буки»,
Та честь просила «треба йти!».

Хтось мусить землю захищати,
Її кордони та людей.
Гірку сльозу ковтала мати.
Тулила розпач до грудей.

О! Скільки їх не повернулось.
На тисячі вже відлік йде.
Афганістан ще не забулось,
А тут нових народ несе.

Усіх приймає небо радо.
Ці легіони все ростуть...
Ну як тобі живеться, владо,
Коли з життя найкращі йдуть?

Авто – Ірик З. Й.
Читає – Мурій Х.